

σι σιό στόμα του σά να ύλανε να ζσοταθοῦνε, και του παγώνανε τή γλώσσα με τίς κρύες φτερουγές τους...

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ.

Μπα! ὁ σκοπός πού τίθεται ἐπιτερόν, κινήθηκε ἐπιτέλους. Κάνει τὸ σιαρὸ του με τὸ κεφάλι γιρομένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ πού κατεβαίνει ὁ γλυκὸς ὁ ἦχος. Χριστιανῶς θάνε κι αὐτός. Θυμᾶται κι αὐτὸς τέτοιαν ὥρα τὸ στίτι του τῆς ἐπιλογῆς του καὶ σιῦθει εὐλαβικά καὶ προσκυνῶν τὸ Λαοιούλη πού γεννήθηκε. "Ἔτσι μὴ τίτσια ζωιομένη και γεγυροσώτιστη νύχτι δὲ γεννήθηκε κι αὐτός; Ὁ ἀέρας εἶτανε μολυμένῳ; Ἰ ἴσθε κείνος και τὴν εὐώδιασε με τὴ ζεσῆ, ἄσπρη πνοή του, ζεσῆ και ἄσπρη σάν τὸ γάλα τῆς μάνης του...

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ. ...

Ὁ σκοπὸς σιῦθει τῶρε γονατίζει, πέφτει με τὰ μούτρα χάμου κι ἀπάνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κορμί του, κουκουλωμένο μέσα στὴ βαρειά κάπα με τὴ μπερῆ, τριγωνική κουκούλα στὸ κεφάλι, χροσπηδῶν στροφογιρίζοντας οἱ πιτουρίδες σ' ἓνα ἀνέρες, σιωπηλὸ χορὸ σὰ νὰ μαδοῦσε ἐπάνω του τὰ βια τῆς καμιά μυρδαλιά, δαρυμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε με τὴ ματιά του τὴν κρύα, ἄλο θλίψη και καλωσύνη... Ὁ σκοπὸς εἶχε ἀκκομπήσει τὸ νιου-γέκι του σὲ μιὰ πέτρα ξένοιαστος, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀπικρὸ τοῦ κανένα, σίγουρος πὼς σὲ μιὰ τέτοια ὥρα κάθε κακὴ σκέψη πεθαίνει, λυώνει μέσα στὸ χιόνι, σβένει μέσα στὴ μυροδιά τοῦ λιθανιοῦ πού τόνοιωθε νὰ φθάσῃ βαθειὰ στὴ φρυγὴ του, τρυπώντας τὸν παγωμένον ἀέρα.

Καθὼς τὸν εἶδε ἔτσι σκυμμένο, ξαματίωτον, τὸ χέρι του ἄθelia ἄγγιξε τὴ σκατάλη τοῦ νιουφειοῦ του. Μποροῦσε μ' ἓνα βόλι νὰ τὸν καρφῶσῃ ἐκεῖ στὴ τῆς πού εἶτανε σκυμμένος και νὰ μὴν ξανασηκωθῆ. Μιὰ φωνὴ κοίγῃα, ἀλόμακρη, σὰ ν᾿ἄβγαινε ἀπὸ κανένα δάσος, ἀπὸ κάπου βαθειὰ, πολὺ βαθειὰ, τοῦ φιδίρισε. «Ρίξε του». Τὴ στιγμή ἐκείνη ἄκουσε πάλε τὸν ἦχο τῆς καμπάνας γλυκὸ νὰ κατεβαίνῃ ἀργά, ράθυμα ἀπὸ τὸ βουνό. Τὸ δάχτυλο τραβήχτηκε ἀπὸ τὴ σκατάλη, ἔπεσε ξεπαγιασμένο, κοκαλιασμένο... Ἄν μποροῦσε ν᾿ἄχῃ κι αὐτὸς ἓνα δράκο πού νὰ μὴν τὸν ἔχῃ ἰδῆ ἀκόμα, πού περιμένονε νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ τὸν βαφτίσουνε; Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατά. "Ἡθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ ζυγώσῃ, νὰ πιάσῃ κονδύλια μαζί του, κ' ὕστερα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσῃ του. Τώρα εἶνε μοναχοὶ τους, κανεὶς δὲν τοὺς βλέπει, κανεὶς δὲν τοὺς διατάζει μέσα στὴν ἐρημιά. Ὁ Θεὸς μονάχα κι αὐτοί...

Κοίταξε γύρω, ἀφουγκράστηκε. Ψυχὴ. Ὁ σκοπὸς εἶχε σηκωθῆ κ' ἔκανε πάλε τὸ σιαρὸ του σὰ νὰ τέλειωνε κείνη τὴ στιγμή τὴν προσευκὴ του...

Ἡέταξε τὸ νιουγέκι του ποῦπεσε μαλακὰ και βοῦλιαξε μέσα στὸ χιόνι. "Ἦστερα προχώρησε μπροστά, με τὸ γέονα σηκωμένα, ἀνηλιά... Ὁ ἄλλος σκοπὸς δὲν γυρῶθηκε, παρὰ κάσφισε πάνω τὰ μάτια του πού τὸν ἐβίστε νὰ ζυγώσῃ... Ἡ φρυγὴ του τὸν περιμένε, τὸν ποθοῦσε... Προχώρησε... Κάτι τὸν ἱσοβοῦσε, κάτι τὸν ἱσορωγε... "Ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ τοῦ δώσῃ μόνο τὸ χέρι, νὰ τοῦ τὸ σφιγῆ μέσα στὸ δικό του, νὰ τοῦ φιδυρίσῃ. «Καλὰ Χριστιοῦγεννα. Με τὸ καλὸ νὰ γυρίσουμε σπίτι μας.»

Ἀπὸ μόνο κ' ὕστερος νὰ ξαναγυρίσῃ πάλε στὴ θέσῃ του ἐκεῖ πού τὸν ἐβίασε. "Ἐπειτα ζύγωνε κ' ἡ ὄρα πού θὰ ἐρχότανε νὰ τὸν ἀλλάξουνε... "Ἐπειτα με κάποιονε νὰ μιλήσῃ ἀπόψε, κάποιον χέρι νὰ σφιγῆ; μέσα στὸ δικό του, ὁποῖο κι ἂν εἶτανε, κάποιον φωνὴ νὰ σφιγῆ με τὴ δική του, ὁποῖο κι ἂν εἶτανε, κι ὅς μὴ τὴν καταλάβαινε. Μιὰ φωνὴ τέτοια νύχτι, τέτοια στιγμή, ὁποῖο κι ἂν εἶνε, δὲν μπορεῖ θάνε γλυκειὰ, ἀθώα, καλή...

Ζύγωσε, πρότεινε τὸ χέρι του στὸ σκοπὸν, πού τὸν ἐβίλεπε σάν ἀποχανωμένον. Λίγο ἤθελε ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ.

—Καλὰ Χριστιοῦγεννα! Και τοῦ χορόν. Τοῦ φώναξε ἀπὸ μακρὰ, σὰ νὰ μιλοῦσε με κάποιον πού τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ χρόνια, ποῦξερε τὴ γλώσσα του και τὸν ἐνοιωθε...

Ὁ ἄλλος σκοπὸς δὲν ἀπάντησε. Μόνο στὰ χεῖλια του ζουροφάρισε ἓνα χοιρὸ, καιοκάραθο γέλιο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔνος ξερός κρότος ἀκούστηκε. Κάτι φάνηκε νὰ σκίξῃ τὸν ἀέρα μέσα σὲ μιὰ γρήγορη, κόκκινη λάμψη...

—Ὦχ, μονοῦλα μου, μορμουροῖσε μιὰ φωνὴ.

—Προδότη! ἀκούστηκε βαρειά αὐστηρὴ ἡ φωνὴ φωνὴ τοῦ ἀξωματικοῦ πού ἐρχότανε με τοὺς στροτιώτες νὰ τὸν ἀλλάξουνε.

"Ἔνα κορμὶ κελίσθηκε με κρότο βουθὸ πάνω στὸ χιόνι ἐνῶ οἱ πιτουρίδες τρέχανε βιαστικὲς πάνω ἀπὸ τὸ λάκκο πού ἄνοιξε σὰ νὰ θέλανε νὰ σκεπάσουνε τὸ κορμὶ κρόντας ἓνα ἄσπρη σεντόνι μὴ τὰ γτερά τους...

Ὁ σκοπὸς κοίταξε σασισμένος... Τίποτα δὲν εἶχε νοιώσει ἀπὸ ὅτι ἔτρεξε...

Μόνο οἱ πιτουρίδες πετοῖσανε τρελλὲς πάνω ἀπὸ τὸ πιῶμα, σὰ νὰ βιαζότανε νὰ τὸ κρύβουνε γλήγορα μὴν τύχῃ και τοὺς τὸ πάση κανεὶς. Ἀπὸ πᾶν εἶτανε δικό τους...

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ. ...

Ἡ λειτουργία τέλειωσε. Ὁ σκοπὸς, με τὰ μάτια γυρομένα πρὸς τὸ βουνό, ἔκανε πάλε τὸ σιαρὸ του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

«ΑΠΟΡΙΑ»

Ποῦθ' ἔρχομαι; Και τί εἶμαι; Ποῦ πηγαίνο;
Στὸ ρώτημά μου ἀπόκριση καμμία.
Τ' ἀγνωστο πάντα ἐμπρός μου εἶν' ἀπλωμένο
και νοιώθω τὴ ζωὴ σάν ἀπορία.

Σάν ἴσκιος μέσ' ἀπ' τ' ἀγνωστο προβαίνο -
ἴσκιος δειλὸς ὄνειρου, πού οὔτε μιὰ
στιγμὴ δὲ εἶναι και πάντα φοβισμένο
γυρίζει στὴν αἰώνια ἀνπαρξία.

Μὲ μάτια ἐκστατικά, μάτια μεγάλα
ἀπ' τὴν παντοτινὴ ἀπορία, περῶν
φάντασμα μέσα σὲ φαντάσματ' ἄλλα,

ὡς πού νὰ πέσω στ' ἀγνωστο και πάλι,
ἐκεῖ ὅπου, Κύριε, δὲ θὰ προσκυνάω
σάν πλάσμα σου τὴν ἀγνοία τὴ μεγάλη.

[Ἀπὸ τὴ Ζωή]

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ